

איגרת נירים

שאיפה למצוינות

"מוזיקה זה החיים שלנו"

בזוך כלל כשחניכי נירים פוגשים שופטי נוער, השופטים נמצאים על הבימה והנערים, באולם. למשך יום אחד, בבנייני האומה בירושלים, התהפכו היוצרות. באולם, ישבו השופטים, ועל הבמה 'חגיגיים ונרגשים' נערים ונערות מנירים.

תירוש בגרסת רוק ל"עד שתעזוב"

ההרכב המוסיקלי של כפר הנוער, הזמן ע"י השופטת גלית ויגודן-מור, נשיאת בתי המשפט לנוער להופיע בכנס השנתי של שופטי ישראל. הם כבר הופיעו בטקסים ואירועים כפריים, ריגשו עד דמעות לוחמי שייטת קשוחים בטקס לזיכרו של ניר קריצמן, כבשו את תחרות ה"פסטינוער" על פסגת המצדה, "אבל לאכול ארוחת צהריים מפוארת ולהתחבק עם השופטת ששפטה אותך, זה סיפור אחר לגמרי", אמר אחד החניכים בצאתו מהאולם. בין מסע לבחינת בגרות, בין קבוצה טיפולית להקפצה לילית ומסדר בכפר - הם מנגנים ושרים בכל הזדמנות.

”

"למה את בפנימייה? שאל צביקה הדר הייתי צריכה גבולות" ענתה שחר כרמי חניכת נירים

“

את מהממת" לא התאפקה אחת השופטות וקראה לעבר תירוש, בוגרת נירים, כשירדה מהבמה בתום ביצוע גירסת רוק חורכת לשיר, "עד שתעזוב" של ריטה.

למה דווקא השיר הזה?

"כי השיר הזה כי חזק ומרגש אותי ואני אוהבת לשיר אותו".

בגרסת כסאח...?

היא צוחקת. "דווקא בגלל שהשופטים הם קהל מאופק כזה, קצת יבש, החלטנו על ביצוע עם כוח. בטקס לכבוד ניר קריצמן, שרתי אותו כבלדה שקטה, עדינה. אנשים באו אלי אח"כ בדמעות ואמרו: 'זואו, מה עשית לנו'".

"יש לך כשרון גדול" אמרה לתירוש השופטת "תעשי איתו משהו". ותירוש אינה היחידה.

קבוצה גדולה ונפלאה של חניכים מוכשרים יוצרים,

הוותיקות כשהיא נכנסת להקשיב לאחת החזרות. "מוסיקה עבור מתבגרים בכלל, היא לא רק תחביב היא כלי להגדרה עצמית. ובשביל החניכים שלנו, היא הרבה יותר".

הערכים המוטמעים בעשייה המוזיקלית תומכים ומעצימים את היסודות של מסלול נירים. ואנו רואים במוזיקה תחום חשוב ומשמעותי בפעילות שלנו ובהחלט מתכוונים להמשיך ולפתח אותו. הן מבחינת היקף העשייה והן מבחינת עומקה. בהמשך להצלחה הרבה בכפר, החל תהליך פיתוח תוכנית וגיטו משאבים לצורך שילוב תוכנית המוזיקה גם במסגרת בתי "נירים בשכונות", בעשר שכונות קשות ברחבי הארץ.

"כשהגעתי לנירים חשבתי שכל הפעילויות כאן הן של שטח והישרדות, לא ידעתי שיש מוזיקה ופיתוח קולי", אומרת שחר כרמי חניכת מחזור ארז, "העיסוק במוזיקה היה הפתעה גדולה בשבילי". בשנה שעברה החלה, לראשונה בחייה, ללמוד פיתוח קול והגיעה עם זה רחוק. צנועה אבל בוטחת, בחולצת נירים וג'ינס עמדה מול חבר השופטים הביקורתי של כוכב נולד והמיסה את ליבם ואת לב הצופים עוד בטרם שרה תו אחד.

"למה את בפנימייה?" שאל אותה צביקה הדר, היא שתקה רגע ואז, בכנות צלולה, תמצתה את כל סיפור חייה המורכב לשלוש מילים: "הייתי צריכה גבולות". באווירה ביתית יותר, על הספה בחדר החזרות היא אומרת: "רק כשאני שרה אני מרגישה שאני חיה. תמיד אהבתי לשיר אבל אף אחד בסביבה שלי לא העריך את זה. בעצם, היא עוצרת ומחייכת "רק הדודה שלי הייתה אומרת שאני עוד אגיע לכוכב נולד."

ההוראה שיכולנו להרשות לעצמינו היה קטן מכדי לענות על הרצון הרב של החניכים, ועל מערכת הגברה יכולנו רק לחלום. למרות זאת, למן היום הראשון שרו וניגנו בנירים. "תמיד ידענו שברגע שהמצב הכלכלי יאפשר ניתן למוסיקה להמריא", אומרת אחת המדריכות,

שנה טובה

ידידי נירים יקרים

המוסיקה חוצה גבולות, יוצרת עולמות, ממיסה מחסומים ומאירה אנשים. בראש השנה החדשה, אנו שולחים אליכם את צלילי המוסיקה של נירים. ומאחלים שתהא שנה שופעת עשייה ולמידה, פתיחות ומעורבות, נתינה והקשבה. שתחוו פריצות דרך ושיאים וביניהם, אינספור רגעי יום יום שלווים. שתהא שנה של בריאות. שנה של אהבה.

אוהבים, נירים

המשך בעמוד הבא

איגרת נירים

שאיפה למצוינות

"סדקים"

מילים ולחן: אבישי יונה - בוגר נירים

כשאני הולך בין הסדקים
איפה שהשלכת
עם עוד משב של רוח
שמסמן לי לאן ללכת
אני שבו לעצמי בשנאה שמתמשכת
אל תאמר לי די
אל תאמרי לי שקט

פזמון:

מהים אל השמיים
מהמדבר של החיים
אני אמצא את האמת
ואספר לאלוהים
על אנשים שמפחדים ומסיתים את העיניים
אנשים שלא יודעים ונוגסים בי בשיניים

הם אמרו לי זה יעבור

לא אמרו שזה יכאב
תמיד הם שאלו
אף פעם לא ענו
הגיע מלאך עם חלומי בלהבות
הוא אמר לי רוח, רוח אל התקוות

פזמון:

מהים אל השמיים
מהמדבר של החיים
אני אמצא את האמת ואספר לאלוהים
על אנשים שמפחדים ומסיתים את העיניים
אנשים שלא יודעים ונוגסים בי בשיניים

המשך מעמ' 1

מה זה לקחת אחריות? מוסיף אבישי. עמיר כהן, מורה לגיטרה ולכלי הקשה ומרכז תחום המוזיקה בכפר, לא מסתיר את ההנאה שמעניקים לו דברי החניכים. "חדר המוזיקה הוא בעצם גם מקום מפלט, וגם מקום בו הם יכולים להוכיח מצוינות", הוא אומר. "המוזיקה משכיחה ומרחיקה אותם מצרות ומקשיי היום יום. לכאן הם מגיעים תמיד בהתלהבות ובשמחה. אני יודע מניסיוני שמלבד הלימוד עצמו של נגינה ושירה, העיסוק במוזיקה מקנה גם ערכים נוספים כמו אכפתיות ואחריות קולקטיבית ואני נהנה לשמוע שהם מרגישים את זה בעצמם".

”ועוד משהו”, מוסיף אבישי לפני שהוא חוזר אל חבריו להרכב ומתחיל לנגן "לי באופן אישי, המוזיקה אפשרה להתחבר לקבוצה". "הוא צודק", מצטרף לשיחה אלישע חברו למחזור, "אני דווקא כן התעסקתי במוזיקה לפני שהגעתי לנירים אבל עשיתי את זה לגמרי לבד. הייתי יושב שעות ליד המחשב ומלחין. אבל רק כשהתחילו כאן שעורי הנגינה גיליתי שאני מסוגל לנגן באמת, על כלי אמיתי. בנירים המושג עבודת צוות הוא עניין מרכזי. שמעתי אותו עוד הרבה לפני שהקימו את ההרכב במסעות וכמעט בכל שיחה קבוצתית. אבל אני חושב שרק כאן, בהרכב שלנו, בזכות הנגינה גיליתי שאני יכול לשתף פעולה והבנתי באמת מה זה אומר".

"מוזיקה היא אחד הכלים ההשלכתיים", מסבירה ורד לפיד מנהלת תחום הטיפול בכפר, "זהו כלי הבעתי, שלא מצריך שימוש במילים. כלי טיפולי מיידי שמאפשר לנערים להוציא החוצה את הרגשות. זה גם כלי שמאד קל לחבור באמצעותו לקבוצה". לאחר ותירוש, שעברה את בחינות הבגרות בציונים גבוהים, עוד לא ממש יודעת איך לממש את המלצת כבוד השופט לעשות משהו עם הכישרון שלה. "מה שבטוח" היא אומרת בחיוך מקסים "כשאני שרה, זה מפרק לי חצי מהסרטים שיש לי בראש".

"מוזיקה זה החיים שלנו"

והנה, היא צדקה, אבל בלי יאיר והעידוד של כולם פה, בחיים לא הייתי עושה את זה".

יאיר שפיגל, המורה לפיתוח קול אומר שהמוזיקה בנירים היא סוג של תרפיה. "חוץ מלתרגל פיתוח קול, נשימה נכונה, איך לפתוח את הפה, אנחנו גם עובדים בשיעורים על שירים שמשחררים אותם", הוא מסביר, "העובדה שאני מלמד בשיעור פרטני מאפשרת לנו לנהל שיחות אישיות. אני בהחלט מרגיש לפעמים יותר חבר מאשר מורה, ואני חושב שלתלמידים זה מאד חשוב. מהבחינה המקצועית, פיתוח הקול, והעובדה שהם לומדים לשיר נכון, מדויק, בלי לזייף ובלי לעייף את מיתרי הקול, נותנת להם המון ביטחון".

שחר לא עלתה לגמר, אך האומץ שהצריכה החשיפה הגדולה, והתהליך האישי שעברה במהלך הבחינות, היו תגמול חשוב לא פחות. ובנוסף, בשל כישרונה הרב העניקה לה הפקת התוכנית מילגה למסלול לימודים מקצועי לפיתוח קול.

במרכז המוזיקה החדש שנחנך בכפר לפני חודש, עומד להתחיל שיעור גיטרה, ובינתיים עד שיגיע המורה, הנערים מכוונים כלים: "בשבילי המוזיקה היא טעם החיים", אומר אבישי יונה בוגר מחזור עוז, מנגן, מלחין וכותב שירים. "היא נותנת לי יכולת להתבטא. תמיד כשקשה לי, יש לי את המוזיקה שאני יכול לברוח אליה".

על בימת בנייני האומה קם אבישי ממקומו והציג את השיר הבא: "זה שיר שאני כתבתי. שיר אישי, עלי, על החיים שלי. תשיר אותו יהל מהמחזור שלי". יהל, גם היא אחת הזמרות המחוונות שהתגלו בשיעורי פיתוח הקול.

"אנשים שלא יודעים ונוגסים בי בשיניים" היא שרה בקול הפעמונים שלה, את השורה האחרונה בשירו של אבישי. באולם השתרר שקט. אחריו, הגיעו מחיאות הכפיים ונמשכו זמן רב.

מספר אבישי: "כשהגעתי לנירים לא היה חדר מוזיקה. אמרו לנו שהולכים לפתוח אבל עד שגמרו את השיפוצים במקלט, והגיעו הכלים החדשים לא האמנו".

”רק כשאני שרה אני מרגישה שאני קיימת”

ה'מקלט', היה משכנו הקודם של חדר המוזיקה. לפני שנתיים כחלק מתהליך הצמיחה שעוברת נירים, ובזכות תרומה כספית של אחת החברות העסקיות הנמנות על חוג ידידי נירים, ואשר יועדה במיוחד לקידום המוזיקה, הפך המקלט לחדר חזרות.

אולם אקוסטי, קטן, צנוע אך נעים. סט חדש של כלי נגינה וציוד הגברה נרכשו ופינת ישיבה מזמינה השלימה את התמונה. מורים חדשים לנגינה ופיתוח קול הגיעו ומספר שיעורי המוזיקה הוכפל. זה היה חדר עם אווירה מיוחדת, מספרים הבוגרים, כולם רצו להיות בו, גם אלה שלא מנגנים, והיה צריך לשמור על הציוד. "אני חושב שהשמירה על הציוד לימדה אותנו, החברה שמנגנים,

מכוונים כלים בבנייני האומה